

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh

Wektu Wedi

Jeff Pippenger

2023-12-25

Wedi Belshazar marang tulisan rahasia iku ora mung nyandhak patiné lan pungkasaning karajan kaping enem ing ramalan Kitab Suci, nanging uga nuduhaké sawijining titik ing sajarah kenabian nalika wedi ngrebut para ratu ing bumi. Wedi mau diasilaké déning “angin wétan” saka Islam. Wedi mau kaya wong wadon kang lagi nglarani arep nglairaké, mula nandhakaké lara kang saya mundhak sethithik mbaka sethithik, kang tekané saya saya cepet. Wedi iku diwiwiti ing “jam” pésta Belshazar, sanadyan wiwitané wis teka ing tanggal 11 September 2001. Wiwit wektu iku angin-angin wiwit kesèlèp saka tangané papat malaékat kang nyekel angin-angin mau sajroning mangsa panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu. Pasambat ratapan tumrap Tyrus kang ditandhani déning Ezekiel, netepaké Tyrus kanthi ngaturaké pitakonan kenabian, “Kutha apa kang kaya Tyrus, kaya kang dirusak ing tengahing segara?”

Kapal-kapal Tarsis padha ngidungake bab sira ana ing pasarira; lan sira wus kapenuhan, lan dadi banget kaluhuran ana ing satengahing segara. Para pandhegamira wus nggawa sira menyang ing banyu kang jembar; angin wetan wus ngrusak sira ana ing satengahing segara. Kasugihanira, barang-barang daganganira, rajabranaira, para pelautira, lan para juru mudiira, para tukang ndandani kapalira, lan para kang ngupaya daganganira, lan sakehing para priya perangira kang ana ing sira, sarta sakehing rombonganira kang ana ing satengahingira, bakal padha tiba ing satengahing segara ing dina karusakanira. Pinggiring kutha bakal gonjang-ganjing marga saka swaraning pameking para juru mudiira. Lan sakehe kang nyekel dayung, para pelaut, lan sakehe para juru mudi segara, bakal padha mudhun saka kapal-kapalé, padha ngadeg ana ing dharatan; lan bakal nglairake swarané marang sira, lan bakal nangis kanthi pait, lan bakal nyawurake bledug ing sirahe, padha ngglundhung ing awu; lan bakal nggundhuli awake babar pisan marga saka sira, lan padha nganggo bagor, lan bakal nangisi sira kanthi paiting ati lan pameking kang banget pait. Lan ana ing pamekingé, padha bakal ngucapake kidung pangadhuh tumrap sira, lan padha ngadhuh bab sira, mangkene pangucapé: Kutha apa kang padha karo Tirus, kang katumpes ana ing satengahing segara? Nalika barang-barangira metu saka segara, sira marakaké akèh bangsa kacukupan; sira nyugihaké para ratu ing bumi kanthi akehing kasugihanira lan daganganira. Ing wektu nalika sira katumpes déning segara ana ing telenging banyu, daganganira lan sakehing rombonganira kang ana ing satengahingira bakal padha tiba. Sakehing pedunung pulo-pulo bakal padha kaéraman marga saka sira, lan para ratuné bakal banget wedi, rai-raine bakal kebak kagirisan. Para sudagar ana ing antaraning bangsa-bangsa bakal padha sesenggakan marang sira; sira bakal dadi karaman, lan ora bakal ana manèh ing salawas-lawase. Yehezkiel 27:25–36.

Tirus iku kutha, utawa karajan sing ndadèkaké para sudagar ing bumi padha nangis kanthi getir marga saka iku, banjur padha takon, “kutha apa sing padha karo Tirus?” Iku padha ditindakaké ing “wektu” nalika kutha iku diremuk ana ing segara. Ing Wahyu pasal wolulas, sundel saka Tirus, yaiku sundel saka Roma, kang wis laku jina karo para ratu ing bumi lan diidentifikasi minangka kutha gedhé iku kang paukumané rawuh sajroning sakjam, lan sajroning sedina. Dhèwèké iku kutha sing nglairaké pitakonan kenabian saka para ratu lan para sudagar kang padha nggresula.

Mulané wewelaké bakal tumeka ing sawijining dina, yaiku pati, pangadhuh, lan paceklik; lan dhèwèké bakal diobong tuntas nganggo geni; amarga kuwat Pangéran Allah kang ngadili dhèwèké. Lan para ratu ing bumi, kang wis padha laku jina lan urip ing kamulyan bebarengan karo dhèwèké, bakal nangisi lan nglamentani dhèwèké, nalika padha ndeleng kumelun saka kobongané, padha ngadeg saka kadohan marga wedi marang sangsarané, sarta padha kandha, Cilaka, cilaka, kutha gedhé Babilon, kutha kang rosa kuwi! amarga sajroning sajam waé pangadilanmu wis tumeka. Lan para sudagar ing bumi bakal nangisi lan ngadhuh marga saka dhèwèké; amarga wis ora ana wong kang tuku dagangané manèh: dagangan emas, lan salaka, lan watu aji, lan mutiara, lan mori alus, lan kain wungu, lan sutra, lan kain abang kesumba, lan sakèhé kayu thiyne, lan sakèhé piranti saka gadhing, lan sakèhé piranti saka kayu kang aji banget, lan saka tembaga, lan wesi, lan marmer, lan kayu manis, lan ambu-ambon, lan lenga jebad, lan menyan, lan anggur, lan lenga, lan glepung alus, lan gandum, lan kéwan, lan wedhus, lan jaran, lan kreta, lan batur tukon, lan nyawané manungsa. Lan woh-wohan kang dadi pepénginaning jiwamu wis sirna saka kowé, lan samubarang kang éndah lan saé wis sirna saka kowé, lan kowé mesthi ora bakal nemu iku manèh babar pisan. Para sudagar barang-barang iku, kang dadi sugih marga saka dhèwèké, bakal ngadeg saka kadohan marga wedi marang sangsarané, karo nangis lan ngadhuh, sarta padha kandha, Cilaka, cilaka, kutha gedhé kuwi, kang biyèn kasandhangan mori alus, lan kain wungu, lan kain abang kesumba, lan kaéndahan nganggo emas, lan watu aji, lan mutiara! Amarga sajroning sajam waé kasugihan kang samono gedhéné wis dadi tanpa guna. Lan saben nakhoda kapal, lan kabèh wong kang ana ing kapal-kapal, lan para pelaut, lan sapira akèh wong kang dagang ana ing segara, padha ngadeg saka kadohan, lan padha sesambat nalika ndeleng kumelun saka kobongané, padha kandha, Kutha apa kang padha karo kutha gedhé iki! Lan padha nyawuraké bledug ing sirahé, lan padha sesambat, nangis lan ngadhuh, sarta padha kandha, Cilaka, cilaka, kutha gedhé kuwi, kang marga saka kemewahané ndadèkaké sugih kabèh wong kang duwe kapal ing segara! amarga sajroning sajam waé dhèwèké wis dadi suwung. Wahyu 18:8–19.

Kabukane Wahyu Yesus Kristus nyakup pesen Pambengok Wengi-Tengah. Pesen iku yaiku ramalan kapindho saka Yehezkiel telung puluh pitu, sing nguripaké balung-balung garing sing mati, kang wis gumlethak ana ing dalan-dalan sajroning telu dina setengah, dadi urip minangka sawijining wadya bala kang rosa. Pesen iku yaiku pesen sing nyakup kayektèn manawa Islam iku piranti sing dipigunakaké déning Gusti kanggo nindakake paukuman eksekutif marang Amérika Sarékat amarga panegakan dina Minggu. Paukuman iku rawuh ing “jam” lindhu gedhé, kang uga dadi “jam” nalika tulisan tangan iku katon ana ing témbok

Belsyazar. Tulisan tangan mau njalari rasa wedi, yaiku sing digambaraké minangka nyekel kabèh raja lan para sudagar nalika susunan ékonomi jagad bumi dirubuhaké déning “angin wetan” saka Islam, sing kanthi sesidheman wis nyelusup mlebu ing karajané Belsyazar, lumantar “témbok” ngisor ing sisih kidul sing dilalèkaké.

“kutha” utawa karajan kang dipisuhaké déning para ratu lan para sudagar lan kang ndadèkaké wong-wong mau pitakon, “kutha apa kang padha karo kutha gedhé iki,” iku yaiku karajané sundhal saka Tirus, kang banjur lagi ngidungaké lagu-laguné lan laku jina karo para ratu iku mau. Kabèh para nabi ngandika bab wekasaning donya lan padha sarujuk siji karo sijiné, mula para sudagaré Ezekiel iku padha karo para sudagar ing Wahyu bab wolulas. Ping telu ing Wahyu bab wolulas padha nglairaké panguwuh, “aduh, aduh,” nalika kutha gedhé lan tatanan kauanganing planit bumi dirubuhaké. Tembung Yunani kang dijarwakaké “aduh,” ing pérangan kasebut, iku tembung kang pas padha sing dijarwakaké ping telu ing Wahyu bab wolu, ayat telulas, lan ing kana dijarwakaké nganggo tembung Inggris liya.

Lan aku mirsani, lan krungu ana malaékat mabur ana ing satengahing langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai tumrap para panggoning bumi, marga saka swara trompet liyane saka telu malaékat kang isih bakal muni! Wahyu 8:13.

Para ratu lan para sudagar padha nangisi karusakan ekonomi donya kanthi tembung, “aduh, aduh,” tegesé “cilaka, cilaka,” lan “Cilaka” iku minangka pralambang Islam. Wedi kang nyekel Belsyazar lan para pangerané nalika tulisan tangan mau katon ana ing témbok, iku yaiku wedi kang katimbulaké nalika struktur ekonomi planet bumi dirusak déning serangan-serangan Islam kang lumaku terus, kang dipigunakaké déning Gusti Allah minangka piranti panggawé kersané ing pangayoman ilahi kanggo ndhatengaké paukuman eksekutif Panjenengané marang wong-wong kang ngombé anggur Babil, yaiku penegakan dina Minggu. Kayektèn iki minangka tema saka “beban” Yesaya rong puluh telu ngenani sundel “Tirus.”

Beban tumrap Tirus. Nangisa, hé kapal-kapal Tarsis; awit kutha iku wis dirusak, nganti ora ana omah, ora ana panggonan kanggo mlebu; saka tanah Kitim kababar marang wong-wong mau. Padha menenga, hé para pedunung ing pulo; kowé kang wis kapenuhan déning para sudagar Sidon, kang nyabrang segara. Lan liwat banyu kang amba, wijiné Sihor, panèn saka kali, iku dadi pametuné; lan dhèwèké dadi pasaré bangsa-bangsa. Wiranga, hé Sidon; awit segara wis ngandika, iya kakuwatané segara, mangkéné: Aku ora nglarani kaya wong nglairaké, lan ora nglairaké anak-anak, uga ora nggedhèkaké para nom-noman, lan ora ngunggahaké para prawan. Kaya déné nalika kabar bab Mesir dirungu, mangkono uga wong-wong bakal banget nandhang lara merga kabar bab Tirus. Padha nyabranga menyang Tarsis; nangisa, hé para pedunung ing pulo. Apa iki kutha panjenengané sing biyèn bungah, kang asal-usulé saka jaman kuna? Sikilé dhéwé bakal nggawa dhèwèké adoh lunga kanggo ngumbara. Sapa kang wis ngrancang pitutur iki nglawan Tirus, kutha kang marakaké wong nganggo makutha, kang para sudagaré iku para pangeran, lan para padagangé iku wong-wong kang kinurmatan ana

ing bumi? Pangéran, Yehuwah Gustining sarwa dumadi, kang wus nemtokaké, supaya najisaké gumungging sakehing kaluhuran, lan ngasoraké sakehing wong kang kinormatan ana ing bumi. Sebranga tanahmu kaya kali, hé putri Tarsis; wis ora ana kakuwatan manèh. Panjenengané nguluraké astané ana ing sandhuwuré segara, Panjenengané nggonjang-ganjing karajan-karajan; Pangéran wus maringi dhawuh nglawan kutha dagang iku, supaya ngrusak benteng-bentengé. Lan Panjenengané ngandika: Kowé ora bakal bungah manèh, hé prawan kang katindhes, putriné Sidon; tangia, nyabranga menyang Kitim; ana ing kono uga kowé ora bakal oleh katentreman. Lah delengen tanahé wong Kasdim; bangsa iki biyèn ora ana, nganti wong Asyur ngedegaké tanah iku kanggo wong-wong kang manggon ana ing ara-ara samun; wong-wong mau ngedegaké menara-menarané, padha ngunggahaké kraton-kratoné; lan dhèwèké ndadèkaké iku dadi reruntuhan. Nangisa, hé kapal-kapal Tarsis; awit kakuwatanmu wis dirusak. Lan ing dina iku bakal kelakon, Tirus bakal kalalèkaké pitung puluh taun, miturut dina-dinané siji raja; sawisé pungkasané pitung puluh taun, Tirus bakal nembang kaya sundel. Gawaa clempung, mlakua mubeng kutha, hé sundel kang wus kalalèkaké; unèkna wirama kang endah, tembangna akèh lagu, supaya kowé kaélingi manèh. Lan sawisé pungkasané pitung puluh taun, bakal kelakon manawa Pangéran bakal marani Tirus, lan dhèwèké bakal bali marang upahé, sarta bakal laku jina karo sakehing karajan ing donya kang ana ing lumahing bumi. Lan dagangané sarta upahé bakal dadi kasucèn tumrap Pangéran: iku ora bakal disimpen utawa ditumpuk; awit dagangané bakal kanggo wong-wong kang manggon ana ing ngarsané Pangéran, supaya padha mangan nganti wareg, lan kanggo sandhangan kang awet. Yesaya 23:1-18.

Pitung puluh taun, kang padha karo “dina-dinaning siji raja”, dilambangaké déning karajan Babil, awit raja iku karajan, lan Babil harfiah mrentah pitung puluh taun. Pitung puluh taun Babil harfiah mau rampung ing “jam” nalika tulisan tangan katon ana ing témbok balé pésta Belsyazar. Ing wengi iku uga dhèwèké dipatèni déning kakuwatan kang mlebu lumantar “témbok” tanpa kawruhané, amarga dhèwèké lagi nganakaké pésta ngombé anggur Babil, nalika orkesé Nebukadnésar lagi nabuh musik, lan sundel Tirus nembangaké wirama kang manis, lan Israèl kang murtad nari lan sujud.

Banjur rasa wedi nyekel kabeh wong kang melu ana ing kono, awit Gusti Allah wis “ngrembug paukuman marang Tirus” lan wis “ngetepake” “supaya nglorodake gumungging sakehing kamulyan, lan ndadekake nistha sakehing wong kang kinormatan ana ing bumi.” Mulané Gusti Allah “ngguncang karajan-karajan” kanthi “lindhu gedhé” ing “jam” iku, awit Gusti Allah wis “mènèhi dhawuh nglawan” karajan “sudagar” iku, “supaya ngrusak benteng-bentenge.” Ing “jam” rasa wedi tumrap Belsyazar, para ratu lan para sudagar banjur wiwit nggoleki supaya mangertèni tegesé tembung-tembung murub kang ana ing témbok. Pati Belsyazar wis cedhak bakal kelakon, nanging ing wektu iku dhèwèké isih urip. Mulané dhèwèké ngupaya mangertèni tembung-tembung aneh mau lan nyaosake ganjaran marang para wong wicaksana, manawa wong-wong mau bisa nerangake tulisan iku, nanging prakara iku ora bisa katindakake, awit para wong wicaksana ing Babul nggunakaké méthodhe panaliten Kitab Suci kang dadi palsuning kayekten. Tembung-tembung aneh iku kaya wahyu sawijining kitab kang katutup segel.

Banjur kabèh wong wicaksanané Sang Prabu padha mlebu; nanging padha ora bisa maca tulisan iku, utawa martakaké tegesé marang Sang Prabu. Mulane Sang Prabu Belsyazar banget kagugah atiné, lan pasuryané malih; sarta para panggedhéné padha kaéram. Banjur Sang Ratu, marga saka tembung-tembungé Sang Prabu lan para panggedhéné, lumebet ing omah pésta; lan Sang Ratu matur, “Dhuh Sang Prabu, mugi panjenengan gesang ing salawas-lawasé; sampun ngantos pikiran panjenengan nggugahi panjenengan, lan sampun ngantos pasuryan panjenengan malih. Ana sawijining wong ana ing karajan panjenengan, kang ana roh para déwa suci ana ing dhèwèké; lan ing jamané rama panjenengan, pepadhang lan pangerten lan kawicaksanan, kados kawicaksanané para déwa, kapanggih ana ing dhèwèké; lan Sang Prabu Nebukadnésar, rama panjenengan, Sang Prabu, kula aturi matur, rama panjenengan, ngangkat dhèwèké dadi kepala para juru tenung, para ahli nujum, wong Kasdim, lan para panenung; amarga roh kang unggul, lan kawruh, lan pangerten, pangaribawa nerangaké impen, lan njlentrehaké ukara-ukara kang angel, lan ngrampungaké samubarang kang ndadèkaké bingung, kapanggih ana ing Daniel iku, kang dijenengi Belsyazar déning Sang Prabu; mulane mugi Daniel dipundhawuhi rawuh, temah piyambakipun badhé martakaké tegesipun.” Banjur Daniel digawa mlebet ing ngarsané Sang Prabu. Lan Sang Prabu ngandika marang Daniel, “Apa kowé iku Daniel, salah siji saka para tawanan saka Yehuda, kang digawa metu saka tanah Yehuda déning rama kula, Sang Prabu? Kula sampun krungu bab kowé, yèn roh para déwa ana ing kowé, lan yèn pepadhang lan pangerten lan kawicaksanan kang luhur kapanggih ana ing kowé. Saiki para wong wicaksana, para ahli nujum, wus padha digawa mlebu ing ngarsaku, supaya padha maca tulisan iki, lan martakaké tegesé marang aku; nanging padha ora bisa nerangaké tegesé prakara iki. Lan kula sampun krungu bab kowé, yèn kowé bisa maringi katerangan, lan ngrampungaké samubarang kang ndadèkaké bingung; saiki manawa kowé bisa maca tulisan iki, lan martakaké tegesé marang aku, kowé bakal disandhangi klambi wungu-kemruyuk, lan kalung emas bakal dipasang ing gulumu, sarta kowé bakal dadi pangwasa katelu ing karajan.” Daniel 5:8–16.

Sang ratu ing kraton iku dudu garwané Belsyazar, nanging ratuné kakungé, lan dhèwèké sumurup sapa sing bisa maca tulisan ing témbok iku. Ana sawijining pasamuwan (amarga wanita iku pasamuwan miturut pralambang kenabian) ing karajan iku sing sumurup sapa kang bisa mangertèni wewadi-wewadiné Allah.

“Ing kraton ana sawijining wanita kang luwih wicaksana tinimbang wong-wong mau kabèh,—yaiku ratuning simbahe Belsyazar. Ing kaanan darurat iki, dheweke ngandika marang raja kanthi tembung-tembung kang ngirim sawijing padhang menyang pepeteng. ‘Dhuh raja, mugi paduka gesang langgeng,’ pangandikane, ‘aja nganti pikiran paduka gawe gadhah susah, lan aja nganti rai paduka owah. Ana sawijining wong ana ing kraton paduka kang ing jerone ana roh para allah kang suci; lan ing jaman bapak paduka, ing dheweke kapanggih pepadhang lan pangertosan sarta kawicaksanan, kados kawicaksanan para allah; wong iku déning Raja Nebukadnésar, bapak paduka, sang raja, kula aturi malih, bapak paduka, dipunangkat dados pangarsa para ahli tenung, para juru lintang, wong Kasdim, lan para nujum; ...saiki mugi Daniel dipuntimbali, lan dheweke

bakal nerangake tegesipun.”

“Banjur Daniel dipunaturaké mlebet wonten ing ngarsané raja.” Kanthi ngupaya ngukuhaké manahé lan nedahaké panguwasané, Bélshazar ngandika, “Punapa panjenengan punika Daniel, ingkang asalipun saking para tawanan Yehuda, ingkang raja, rama kawula, sampun mbeta medal saking tanah Yehuda? Kawula sampun mireng bab panjenengan, bilih roh para déwa wonten ing panjenengan, lan bilih pepadhang, pangertosan, tuwin kawicaksanan ingkang linuwih kapanggih wonten ing panjenengan.... Saiki, manawi panjenengan saged maos tulisan punika lan ndhawuhaké dhateng kawula tegesipun, panjenengan badhé kaparingan busana kirmizi, lan ranté emas wonten ing gulu panjenengan, sarta dados panguwasa kaping tiga wonten ing karajan.”

“Daniel ora kagèt déning panguwasaing ratu, lan ora bingung utawa giris déning tembung-tembunge. ‘Muga kanugrahanira kanggo panjenengan piyambak,’ wangsulane, ‘lan ganjaranira paringana marang wong liya; nanging aku bakal maca tulisan iku marang Sang Prabu, lan mratelakake tegesé marang panjenengan. Dhuh Sang Prabu, Gusti Allah Kang Mahaluhur wus maringi Nebukadnezar, bapakira, sawijining karajan, kaluhuran, kamulyan, lan kaurmatan.... Nanging nalika atiné munggah lan pikirane dadi atos merga kumingsun, dhèwèké katundhung saka dhampar karajané, lan kamulyané dijupuk saka dhèwèké.... Lan panjenengan, putrané, dhuh Belsyazar, ora ngasoraké manahira, sanadyan panjenengan sampun mangertos samubarang iki kabèh, malah panjenengan ngluhuraké dhiri nglawan Gusti Allahing swarga; lan piranti-piranti saka padalemané wus digawa ana ing ngarsa panjenengan, lan panjenengan, para pangéranira, para garwanira, lan para selirira wus ngombé nganggo iku, lan panjenengan wus memuji para allah saka salaka lan emas, tembaga, wesi, kayu, lan watu, kang ora weruh, ora krungu, lan ora mangerti; nanging Gusti Allah, ing astané napasira dumunung, lan kang kagungan sakehing lampahira, Panjenengan ora ngluhuraké Panjenengané.”

“Iki tulisan kang wis katulis: Mene, Mene, Tekel, Upharsin. Iki tegesing prakara iku: Mene: Allah wus ngétung kratonmu lan wus mungkasi iku. Tekel: Kowé wis ditimbang ana ing timbangan, lan katitik kurang. Peres: Kratonmu dipérang lan dipasrahaké marang wong Media lan Persia.’

“Daniel boten nyimpang saking kuwajibanipun. Panjenenganipun ndhudhahaken dosa sang prabu wonten ing ngarsanipun piyambak, kanthi nedahaken dhateng piyambakipun piwulang-piwulang ingkang saged sampun sinau, nanging boten dipun sinau. Belsyazar boten nggatekaken lelampahan-lelampahan ingkang makaten wigatos tumrap piyambakipun. Piyambakipun boten maos riwayat simbah kakungipun kanthi leres. Tanggung jawab kangge mangertosi kayekten sampun dipun pasrahaken dhateng piyambakipun, nanging piwulang praktis ingkang saged sampun sinau lan lampahi boten dipun tanem wonten ing manahipun; lan lampah tumindakipun ndadosaken asil ingkang mesthi.”

“Iki minangka pésta gumunggung kang pungkasan kang dianakaké déning raja Kasdim; awit Panjenengané kang sabar nahan durakaning manungsa wis netepaké paukuman

kang ora bisa dibatalaké. Belsyazar wus banget ngina marang Panjenengané kang wus ngluhuraké dhèwèké dadi raja, lan mangsa pacobanipun dijupuk saka dhèwèké. Nalika raja lan para bangsawané ana ing puncaking pesta lan suka-ria, wong Persia nglempengaké Kali Efrat metu saka alirané, banjur mlebu menyang kutha kang ora kajaga. Nalika Belsyazar lan para panggedhéné padha ngombé saka prabot-prabot suci kagungané Yéhuwah, lan padha memuji para déwané kang saka salaka lan emas, Koresy lan para prajurité wis ngadeg ana ing sangisoré témboking kraton. ‘Ing wengi iku uga,’ mangkono cathetané, ‘Belsyazar, raja wong Kasdim, dipatèni. Lan Darius, wong Média, nampi karajan iku.’” Bible Echo, 2 Mèi 1898.

Ing satengahing krisis punika, ratu putri (gréja) ngenali bilih wonten satunggaling sumber ingkang saged ngenali “Future for America”. Daniel sapisan malih ngadeg wonten ing pandumanipun piyambak kanggo netepi ancasipun ing wekasaning jaman. Paseksen bab panji ingkang kaparingaken wonten ing pawon murub déning Shadrach, Meshach lan Abednego samenika dipunparingaken déning Daniel, nalika piyambakipun nambahi garis kayektèn menawa ing “jam” krisis hukum Minggu, tiyang-tiyang ingkang makili panji punika badhé kaasta dhateng ngarsanipun para panguwasa nagari kanggo neksèni kayektèn.

“Kowé bakal dipasrahaké marang para pengadilan, ... ya, lan kowé bakal digawa marang para gubernur lan raja-raja marga saka Aku, dadi paseksi marang wong-wong mau lan marang bangsa-bangsa liya.’ Matius 10:17, 18, R. V. Panganiaya bakal nyebaraké pepadhang. Para abdiné Kristus bakal digawa ana ing ngarepé para wong gedhé ing donya, sing, manawa ora merga iki, mbokmenawa ora bakal tau krungu Injil. Kayektèn wis disalahgambaraké marang wong-wong iki. Wong-wong mau wis ngrungokaké tuduhan-tuduhan palsu ngenani pracayané para muridé Kristus. Asring mung siji-sijiné dalan kanggo wong-wong mau mangertèni sipaté kang sejati yaiku paseksiné wong-wong sing digawa menyang pengadilan merga pracayané. Nalika dipriksa, wong-wong iki katuntut supaya mangsuli, lan para hakimé kudu ngrungokaké paseksi kang diwènèhaké. Sih-rahmaté Allah bakal diparingaké marang para abdiné supaya ngadhepi kaanan kang darurat. ‘Bakal kaparingaké marang kowé,’ pangandikané Gusti Yésus, ‘ing wektu iku uga apa kang kudu kokucapaké. Awit dudu kowé kang ngucap, nanging Rohé Ramamu kang ngandika ana ing kowé.’ Nalika Rohé Allah madhangi pikiran para abdiné, kayektèn bakal kaaturaké sajroning kakuwatan lan adi-luhungé kang ilahi. Wong-wong sing nampik kayektèn bakal ngadeg kanggo nuduh lan nindhes para murid. Nanging ana ing satengahing kapitunan lan kasangsaran, malah tekan pati pisan, para putrané Pangéran kudu ngatonaké andhap-asor saka Tuladha ilahi kang diduwèni. Mangkono bakal katon cetha bedané para agené Sétan karo para wakilé Kristus. Sang Juruwilujeng bakal kaluhuraké ana ing ngarepé para panguwasa lan rakyat.” The Desire of Ages, 354.

Kaya dene telung pahlawan mau, Dhaniel ora kasengsem marang peparing apa wae, lan uga ora prelu gladhen luwih dhisik apa kang arep diucapake. Kanthi prasaja piyambakipun ngaturake pamacaning tegesing “pitung mangsa,” kang kaserat ing témbok.

Kita badhé nglajengaken cariyosipun Belsyazar wonten ing artikel salajengipun.

“Wong-wong kang ora setya marang pakaryané Gusti Allah kuwi kurang nduwèni asas; pepénginané dudu saka watak kang bakal nuntun wong mau milih kang bener ing sajroning samubarang kahanan. Para abdiné Gusti Allah kudu ngrasa ing saben wektu yèn wong-wong kuwi ana ing sangisoré pandelengé Majikané. Panjenengané kang mirsani pésta najisé Belsyazar iku rawuh ana ing sakehing lembaga kita, ing kamar itung-itungané sudagar, ing papan pagawean pribadi; lan tangan tanpa getih iku mesthi padha nyathet kalalènanmu kaya nalika nyathet paukuman kang nggegirisi tumrap ratu kang nyenyamah iku. Ukumané Belsyazar katulisan nganggo tembung-tembung geni, ‘Kowé wis ditimbang ana ing timbangan, lan katemu kurang’; lan manawa kowé gagal netepi kuwajiban-kawajiban kang diparingaké Allah marang kowé, ukumanmu bakal padha mangkono.” Messages to Young People, 229.